

Το αλαλούμ συνεχίζεται

Επιχείρηση «Κολέγια»

Της ΑΝΝΑΣ ΑΝΔΡΙΤΣΑΚΗ



Γιατί οι υπεύθυνοι λειτουργίας των Κέντρων Ελευθέρων Σπουδών παραμένουν δύσπιστοι και «απορούν» -όπως δηλώνουν- με τη διαβεβαίωση του κυβερνητικού εκπροσώπου για την αυτονόητη υποχρέωση εφαρμογής της κοινοτικής οδηγίας σχετικά με την αναγνώριση των επαγγελματικών δικαιωμάτων πτυχιούχων αυτής της κατηγορίας; Γιατί την ίδια στιγμή οι πανεπιστημιακοί, που κλικακώνουν τις κινητοποιήσεις τους, ζητούν την εξίσου αυτονόητη εφαρμογή του άρθρου 16 του Συντάγματος, που απαγορεύει τη λειτουργία ιδιωτικών ιδρυμάτων ανώτατης εκπαίδευσης;

Μήπως η σύγχυση, αντί να διαλύεται, πυκνώνει και συμπυκνώνει όλη την αδυναμία ρύθμισης ενός χώρου που ήδη έχει λάβει ανεξέλεγκτες διαστάσεις; Αυτή τη στιγμή στα αδιαβάθμητα -σύμφωνα με το Σύνταγμα- ΚΕΣ ή κολέγια φοιτούν 20.000 παιδιά, ενώ ήδη 25.000 απόφοιτοι πασχίζουν να αναγνωρίσουν με προδιαγραφές χάους τους τίτλους σπουδών που απέκτησαν με διάφορους τρόπους. Δημοφιλέστερος τα τελευταία χρόνια ο ιδιότυπος

τρόπος φοίτησης (λίγο εδώ, λίγο έξω) που υπαγορεύει η δικαιόχρηση (franchising). Η μορφή συνεργασίας, δηλαδή, που επέλεξαν και επιλέγουν κάποιοι εγχώριοι επιχειρηματίες να έχουν με εκπαιδευτικά ιδρύματα του εξωτερικού χωρίς καμία, μα καμία άλλη, προϋπόθεση λειτουργίας. «Αρκεί η κατάθεση των δικαιολογητικών στην Εφορία» λένε οι ίδιοι οι ιδιοκτήτες κολεγίων, που ζητούν να υπαχθούν στο υπουργείο Παιδείας αλλά και στον έλεγχό του. «Δεν ανήκουμε πουθενά. Ούτε καν στο υπουργείο Εμπορίου, όπως πολλοί νομίζουν» αποκαλύπτει ο Κωνσταντίνος Καρκανιάς, πρόεδρος του Συνδέσμου Ελληνικών Κολεγίων. «Ν' ανοίξουν τα Πανεπιστήμια» αντιπροτείνει ο αντιπρόεδρος της ΠΟΣΔΕΠ, Γιάννης Μαϊστρος, αναγνωρίζοντας το «κοινωνικό πρόβλημα των αποφοίτων αυτών των επιχειρήσεων».

Γιάννης Μαϊστρος, αντιπρόεδρος ΠΟΣΔΕΠ:

«Να κλείσουν, εκμεταλλεύονται τις ελπίδες των οικογενειών»

Της ΑΝΝΑΣ ΑΝΔΡΙΤΣΑΚΗ

«Να κλείσουν τα Κέντρα Ελευθέρων Σπουδών, οι ιδιωτικές επιχειρήσεις που προσφέρουν υπηρεσίες κατάρτισης ως παραπροϊόντα στη χώρα μας. Εκμεταλλεύονται τις ελπίδες των οικογενειών, που ζητούν μόρφωση για τα παιδιά τους, πουλώντας τους πτυχία με δικαιόχρηση (franchising).

Επιμένουμε να μην ενσωματωθεί η οδηγία για να αποφασίζει η χώρα μας ποιο είναι πανεπιστήμιο και ποιο όχι. Να εφαρμοστεί το Σύνταγμα, που απαγορεύει σε επιχειρήσεις να παρέχουν μεταλυκειακή εκπαίδευση, διότι αυτό παρέχουν, και μάλιστα χωρίς κανέναν έλεγχο ποιότητας. Ελέγχονται μόνον ως επιχειρήσεις από τη χώρα μας -για την ακρίβεια, ελέγχονται μόνον αν είναι υγιείς κερδοσκοπικές επιχειρήσεις- και δεν υπάγονται στο ΥΠΕΠΘ, γιατί απαγορεύεται!

Τα κοινωνικά προβλήματα που δημιούργησαν οι κυβερνήσεις των τελευταίων χρόνων, αφήνοντας να ανθίσουν αυτές οι επιχειρήσεις, οφείλει να τα επιλύσει η κυβέρνηση. Οι οικογένειες παραπλανώνται για να πλουτίσουν είτε ξένα πανεπιστήμια είτε εγχώριοι επιχειρηματίες. Αυτή τη στιγμή, έχουμε 20.000 σπουδαστές σ' αυτά τα κέντρα σπουδών και 25.000 αποφοίτους.

Η Ελλάδα έχει ως φαινόμενο το να θέλει να σπουδάσει τα παιδιά της. Να ανοίξουν, λοιπόν, οι πόρτες των πανεπιστημίων. Αλλά να αυξηθεί και η χρηματοδότησή τους. Η ποιότητα των δημόσιων πανεπιστημίων έχει αποδειχθεί. Από την άλλη, ξέρουμε την ποιότητα αυτών των εκπαιδευτηρίων.

Υπάρχουν φυσικά σοβαρές περιπτώσεις παιδιών, που συνέχισαν και ενίσχυσαν τις σπουδές τους.

Υπάρχουν όμως και παιδιά που έχουν τίτλους από εργαστήρια αμφιβόλου ποιότητας και συνεπώς κατάρτισης.

Δείτε τώρα τα προγράμματα σπουδών που διαφημίζονται ακόμη και από μεγάλα πανεπιστήμια του εξωτερικού. Τα μεταπτυχιακά λ.χ. δεν μπορούν να είναι μεταπτυχιακά με έρευνα, παρά μόνο μεταπτυχιακά με μάθημα. Πόσο καλά καταρτισμένοι μπορούν να βγουν από εκεί; Γενικότερα, δεν πρόκειται να στηθούν σχολές που κοστίζουν. Ακόμη κι αν γίνει έτσι, θα είναι απολύτως εξειδικευμένες. Και πάντα με όρους επιχειρησιακούς. Ο δεύτερος μεγαλύτερος κλάδος επιχειρήσεων στην Αμερική, μετά την Πληροφορική, είναι η εξαγωγή υπηρεσιών εκπαίδευσης. Με κέρδος 90%!

Κωνσταντίνος Καρκανιάς, πρόεδρος του Συνδέσμου Ελληνικών Κολεγίων:

Η οδηγία της Ε.Ε. ισχύει έτσι κι αλλιώς...

Της ΑΝΝΑΣ ΑΝΔΡΙΤΣΑΚΗ

«Αν η κυβέρνηση πράγματι εφαρμόζει, ως υποχρεούται, τις οδηγίες -όπως είπε ο κυβερνητικός εκπρόσωπος προ ημερών-, τότε θα έπρεπε μέσα στα δύο χρόνια από τον Οκτώβριο του 2005 έως τώρα να είχε κατ' ελάχιστο εκδώσει το Π.Δ. για την ενσωμάτωση της Οδηγίας. Και, επιπλέον, δεν έχει κανένα νόημα μια τέτοια δήλωση τώρα, καθώς ούτως ή άλλως η Οδηγία ισχύει χωρίς να χρειάζεται καν η έκδοση σχετικού Προεδρικού Διατάγματος.

Και η κυρία Γιαννάκου μάς τα είχε πει αυτά (με τον δικό της τρόπο). Ξέρουμε, όμως, ότι λέγονται κατά καιρούς προκειμένου να τα ακούσουν κάποιοι στο εξωτερικό, έτσι ώστε να δείξουμε την απαραίτητη νομιμοφροσύνη. Αυτό που ο κάθε απόφοιτος κολεγίου θα περίμενε να ακούσει όχι τόσο από τον κ. Ρουσόπουλο όσο από τον κ. Στυλιανίδη, είναι "ελάτε από αύριο στο ΣΑΕΙΤΕ να υποβάλετε τα χαρτιά σας και θα τα εξετάσουμε βάσει της νέας Οδηγίας".

Σε ό,τι αφορά τη θέσπιση μηχανισμών ελέγχου -κάτι που επίσης ακούμε από όλες τις ηγεσίες του ΥΠΕΠΘ-, ο κύριος Ρουσόπουλος θα έπρεπε να γνωρίζει ότι η Οδηγία δεν θέτει σε αμφισβήτηση τη διαδικασία αναγνώρισης των πτυχίων από τον όποιο ποιοτικό έλεγχο της Ελλάδας ή όποιας άλλης ευρωπαϊκής χώρας. Όπως ρητά προβλέπεται στο άρθρο 50 παρ. 3α, αυτός ο έλεγχος έχει ήδη γίνει και είναι προϋπόθεση να γίνεται από το πανεπιστήμιο που δίνει το πτυχίο επί του κολεγίου στο οποίο έγιναν οι σπουδές.

Παρ' όλα αυτά, όταν διαμορφωνόταν η Οδηγία, εμείς είχαμε προτείνει στους Ελληνες ευρωβουλευτές να ζητήσουν προσθήκη, με την οποία θα παρέχεται το δικαίωμα στις κυβερνήσεις να ασκούν εκείνες ποιοτικούς ελέγχους τέτοιους που να ταιριάζουν με την παρεχόμενη εκπαίδευση. Αρνήθηκαν. Χάθηκε μια μεγάλη ευκαιρία τότε. Αν η κυβέρνηση αποφασίσει τώρα να επιβάλει ελεγκτικές διαδικασίες, υπάρχει ο κίνδυνος κάποιο κολλέγιο που δεν είναι μέλος του συνδέσμου να σκεφθεί ότι δεν είναι υποχρεωμένο να υποστεί τον έλεγχο, τη στιγμή μάλιστα που δεν προβλέπεται από την Οδηγία. Τι θα κάνει η κυβέρνηση;

Τέλος, θα ήθελα να επισημάνω κάτι σε σχέση με το καθεστώς λειτουργίας των κολεγίων, επειδή πολλά έχουν ειπωθεί ειδικά σε ό,τι αφορά την άδεια και τον έλεγχο λειτουργίας από το υπουργείο Εμπορίου, όπου πιστεύουν όλοι ότι ανήκουν τα κολλέγια. Ε, λοιπόν, από κανέναν δεν έχουν ελεγχθεί, αλλά ούτε και έχουν πάρει άδεια, για τον απλούστατο λόγο ότι δεν ανήκουν πουθενά. Δεν υπάρχουν άδειες σχετικές. Τα κολλέγια δεν υπάγονται στο υπουργείο Εμπορίου. Απευθύνονται μόνο στην Εφορία για την έναρξη λειτουργίας. Όσο για τον έλεγχο, σύμφωνα με τον ισχύοντα νόμο (1966/1991), ασκείται μόνο αυτός σε ό,τι αφορά τις διαφημίσεις τους. Και τίποτε άλλο».

Υποψήφια διδάκτωρ στη Γαλλία, θέατρο του παραλόγου στην Ελλάδα

Της ΑΝΝΑΣ ΑΝΔΡΙΤΣΑΚΗ

Πρόκειται για χαρακτηριστικές ιστορίες «μη αναγνωρισμένων» πτυχιούχων. Πρωταγωνίστρια στην πρώτη μία υποψήφια διδάκτωρ πλέον σε ξένο Πανεπιστήμιο, η οποία ξεκίνησε παρακολουθώντας το πρώτο έτος σ' ένα Κέντρο Ελευθέρων Σπουδών -συνεργαζόμενο μέσω δικαιόχρησης (franchising) - και τα υπόλοιπα με επιτόπια φοίτηση. Στον πρώτο τίτλο σπουδών προσέθεσε πολλούς ακόμα. Είναι σίγουρη ότι θα απορριφθεί η αίτηση αναγνώρισης που ετοιμάζεται να κάνει τόσο στον ΔΟΑΤΑΠ όσο και στο ΣΑΕΙΤΕ.

Στη δεύτερη ιστορία η κάτοχος πτυχίου ιδιωτικού ιδρύματος εδώ στην Ελλάδα και με πολυετείς μεταπτυχιακές σπουδές στο εξωτερικό περιμένει την απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας, στο οποίο και έχει προσφύγει.

Η Σίλια Λασπίτη, όπως μας ενημερώνει, φοίτησε για ένα χρόνο στο παράρτημα του Πανεπιστημίου της Λιλ. Δεν πρόλαβε να προχωρήσει στο δεύτερο, διότι η επιχείρηση έκλεισε.

Δεν πτοήθηκε: «Αποφάσισα να συνεχίσω τις σπουδές μου στη Γαλλία, δηλαδή, στο Πανεπιστήμιο της Λιλ με το οποίο συνεργαζόταν το συγκεκριμένο εργαστήριο ελευθέρων σπουδών. Εισήχθην κατευθείαν στο δεύτερο έτος και προχώρησα κανονικά μέχρι το πτυχίο. Μόλις ολοκλήρωσα τον προπτυχιακό - τετραετή- κύκλο σπουδών, πραγματοποίησα το πρώτο μου μεταπτυχιακό και αμέσως μετά το δεύτερο, αυτή τη φορά στη Σορβόνη. Τώρα, είμαι υποψήφια διδάκτωρ στο Πανεπιστήμιο της Λιλ.

Μέχρι το 2005 το ΔΙΚΑΤΣΑ, για να αναγνωρίσει τις σπουδές, "ζητούσε" φοίτηση τεσσάρων χρόνων έξω και οι περισσότεροι φοιτητές έκαναν μεταπτυχιακό και το συνεκτιμούσαν στο βασικό πτυχίο τους. Ένας άλλος τρόπος



ήταν η κατάταξη. Ανάλογα με τους τίτλους που είχε κάποιος τον κατέτασσαν σε κάποιο έτος αντίστοιχης σχολής, αφού πρώτα έδινε εξετάσεις σε ορισμένα μαθήματα.

Από τον Απρίλιο όμως του 2005, οπότε και αναγνωρίζονται οι σπουδές σε "ομοταγή εκπαιδευτικά ιδρύματα", άρχισε το θέατρο του παραλόγου. Ο ΔΟΑΤΑΠ έκρινε σωστό πως εφόσον ο πρώτος χρόνος έγινε στην Ελλάδα, ακόμα κι αν αυτό συνέβη πριν το 2005, να μην αναγνωρίσει κανένα έτος.

Από τότε επικρατεί μεγάλη σύγχυση. Η ταλαιπωρία, ακόμη μεγαλύτερη. Κάποια στιγμή ακούσαμε ότι ορισμένα ιδρύματα εξωτερικού προσέφεραν, ύστερα από σχετικό αίτημα, τη λύση της επανάληψης του πρώτου έτους εκεί. Όμως αυτό δεν ισχύει για όλα τα Πανεπιστήμια και είναι αμφίβολο αν μπορεί να πραγματοποιηθεί. Πώς είναι δυνατόν ένα Πανεπιστήμιο να δεχθεί να επαναλάβει το πρώτο έτος ένας φοιτητής που έχει ήδη πάρει πτυχίο; Και πώς είναι δυνατόν να φαίνεται ότι το πτυχίο έχει αποκτηθεί μετά το μεταπτυχιακό; Είναι τελείως παράλογο».

«Εμένα μου έχει ζητηθεί να καθυστερήσω να πάρω το διδακτορικό μου! Είναι όλο το σύστημα λάθος. Σκεφτείτε ότι θα μπορούσα να κάνω το διδακτορικό μου με συνεπίβλεψη από ελληνικό Πανεπιστήμιο. Το Πανεπιστήμιο Αθηνών, για την ακρίβεια. Να μη μου αναγνωρίζεται δηλαδή, το πτυχίο, αλλά να έχω διδακτορικό με τη σφραγίδα και ελληνικού Πανεπιστημίου!»

Με ντοκτορά

Η Γιώτα Κουλιανού είναι κάτοχος πτυχίου του Αμερικανικού Κολεγίου.

«Όμως -όπως τονίζει- έχω κάνει επίπονες και πολυετείς μεταπτυχιακές σπουδές στο εξωτερικό επί επτά συναπτά έτη σε παγκοσμίου κύρους πανεπιστήμια, τα οποία αναγνωρίζονται και στην Ελλάδα ως ομοταγή και ισότιμα (University of Wales, University of London, Πανεπιστήμιο Complutense της Μαδρίτης με μεταπτυχιακό προ-διδακτορικό δίπλωμα και ντοκτορά. Στη δεύτερη περίπτωση, με συμμετοχή και ελληνικού Πανεπιστημίου. Μέρος της διατριβής εκπονήθηκε στην Ελλάδα στη Φιλοσοφική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών).

Το 1987 είχα λάβει από το ΔΙΚΑΤΣΑ μια κατάταξη βάσει των δύο πρώτων μεταπτυχιακών μου στην Κοινωνική Ψυχολογία στη Μεγάλη Βρετανία. Ήταν στη Φιλοσοφική Σχολή, στο τμήμα Δημοτικής Εκπαίδευσης, για να λάβω πτυχίο δασκάλας, την οποία δεν υλοποίησα διότι δεν είχε σχέση με το αντικείμενό μου την Ψυχολογία, γιατί δεν υπήρχε τότε Σχολή Ψυχολογίας στην Ελλάδα. Αυτή η κρίση δεν ήταν υποχρεωτική, ούτε δεσμευτική για μένα. Κατόπιν έζησα χρόνια στο εξωτερικό, στην Ισπανία, όπου έλαβα προ-διδακτορικό μεταπτυχιακό δίπλωμα και διδακτορικό.

Το 2005, παρά την πεποίθηση του τότε υφυπουργού Παιδείας -τον οποίο και είχα επισκεφθεί- ότι ο νέος νόμος θα ήταν αντικειμενικότερος, ο ΔΟΑΤΑΠ δεν με ενέταξε πουθενά, παρ' όλο που έχω ευρωπαϊκό διδακτορικό το οποίο αναγνωρίζεται σε όλα τα κράτη-μέλη. Επί της ουσίας, ο ΔΟΑΤΑΠ με παραπέμπει στην απόφαση του 1987 και στην κρίση που αφορά μόνο δύο από τους μεταπτυχιακούς τίτλους σπουδών μου (στη Μεγάλη Βρετανία) και κατ' επέκταση κατάταξη στο τρίτο εξάμηνο σε ελληνικό Πανεπιστήμιο, όμως σε σχολή νηπιαγωγών ή δασκάλων στο Παιδαγωγικό, σε άσχετη ειδικότητα αφού εγώ είμαι κοινωνική ψυχολόγος.

Ο ΔΟΑΤΑΠ, επίσης, ισχυρίζεται παρανόμως ότι δεν μπορεί να υπάρξει νέα αξιολόγηση λόγω ύπαρξης προηγούμενης απόφασης. Οι τίτλοι που απέκτησα μετά την πρώτη απόφαση (διδακτορικό και προ-διδακτορικό) μου δίνουν εκ του νόμου το δικαίωμα επανεξέτασης, καθώς προκύπτουν νέα σημαντικά στοιχεία για νέα αξιολόγηση. Κι όμως το επιχείρημα του ΔΟΑΤΑΠ είναι ότι από το 1987 έχει παρέλθει μεγάλο χρονικό διάστημα και δεν μπορεί να αποδειχτεί αν η αρχική πράξη χρησιμοποιήθηκε ή υλοποιήθηκε»!